

През това време баба ми Янка помагаше на леля ми Садрие с билки и разни илачи, за да успокои болките на родилката. Когато пристигнах и аз с оскъдното олио и сапун, баба каза:

– А сега излез, мило внуче на двора, за да си починеш.

Излязох навън и зачаках със затаен дъх. Какво ли ще стане? А навън беше хладна и влажна есенна нощ. Надзърнах през една пролука на вратата. Вътре баба ми Янка със своите сухи, слаби ръце работеше безупречно, усърдно, професионално. Тя обърна бебето, което беше тръгнало да се появява на бял свят с краката напред. Показа се първо главичката му, след това и то самото. Чух успокоителното, радостно плачене на новороденото. И така баба ми Янка спаси два човешки живота. Тя ме повика:

– Влез, мило внуче. Поливай вода да изкъпем бебето... Ами сега с какво ще повием това сладко момиче?

Скъсахме чаршафи, стари фланелки и на баба старите ромски шалвари. Тя пови бебето и го остави до майката.

Двете с баба ми Янка посрещнахме хладното утро уморени, но радостни и весели. Баба похвали родилката за силната ѝ воля за живот. Уморената майка ѝ благодари за помощта, а аз попитах баба:

– Бабо Яно, как ще се казва бебето?

– Знаеш ли, Садрие, моята внучка помагаше през цялата нощ до сутринта. Бре за вода, бре за дърва, ха за сапун и олио, та си счупи едната стомна. Отгоре на това падна и си удари коляното... Нека твоята новородена дъщеря да се казва Стойна.

– Да бъде волята ти, бабо Яно, нека се казва Стойна. – прошепна леля Садрие.¹ – Но аз с какво ще ти се отплатя, само с благодарности мога.

А баба я благослови на ромски:

– Бахталите бариовел – ти чай и Стойна и паги стомна, Садрие!
– Щастлива да остане дъщеря ти Стойна-счупената стомна, Садрие!